

Gitaristų festivalis – geras oras, bičiuliai ir improvizacijos

Susitikimo vieta – kaimo turizmo sodyba „Bičnamis“, visada geras oras, daug gerai nusiteikusių draugų ir gitarų muzika. Savaitgalį vykęs vienuoliktasis respublikinis gitaristų festivalis buvo tradicinis, bet tuo pačiu išsiskiriantis savo dalyviais ir žiūrovų gausa. Nors kai kam neužteko vietos prie stalelio ir teko surėmus pečius sėdėti ant laiptelių, bet tai tik sutvirtino festivalio nuotaiką.

Gitaristų festivalio šeiminkas Arūnas Danielius, neseniai gitaristų klubo vadovu išrinktas dar trejų metų kadencijai, turėjo tiek rūpesčių, jog gal ne kiekvienam spejo paspausti ranką. O ir planuotos 150 vietų buvo užimtoms dar gerokai prieš renginį, bet į festivalį beveik antra tiek susirinkusių žmonių įsitaisė kam kur patogiau, – juk svarbiausia – smagi kompanija ir širdžiai miela gitarų muzika. Renginio vedėja Violeta Simanavičienė pastebėjo, kad švenčių vyksta daug, tačiau gitaristų festivalis – vienas, todėl visi čia ir susirinko.

Tą vakarą buvo numatytas trijų valandų koncertas, bet jis užtruko gerokai ilgiau, nes gitaristams patiko brazdinti gitara, o publika taip plojo, jog niekas neskubėjo – visi improvizavo ir mėgavosi tiek profesionalių, tiek pradedančiųjų atlikėjų muzika ir dainomis. Pirmą kartą festivalyje dalyvavo dainuojamąją poeziją festivaliu „Akacijų alėja“ atgaivinęs etninės kultūros puoselėtojas, kanklėmis, gitara bei kitais instrumentais skambinantis, tekstus savo dainoms kuriantis Algirdas Svidinskas. Jis spaudė ranką ir bendravo su žinomaisiais šalies atlikėjais, o šį kartą nepasididžiavo atvykti į provinciją. „Ne menkumo kriterijumi dabar tampa kaimas. Nemanysime, kad kažkur Vilniuje yra Lietuvos ateitis. Lietuvos ateitis prasideda nuo Lietuvos kaimo, – kalbėjo A. Svidinskas. – Oficialiuose kultūros židiniuose mes išmokstame ne kultūros, bet standartų, ir paniekiname tai, kas savaime reikalinga žmonėms.“

„Akacijų alėja“ – A. Svidinsko dainuojamosios poezijos projektas, kurio tikslas – dainuojamąją poeziją sugrąžinti iš oficialios kultūros užkulisių. Dainuojamoji poezija, A. Svidinsko žodžiais, buvo išsekusi, nes ją atliko senstantys atlikėjai, o jis norėjo, kad ateitų nauja karta. Pesimistai Algirdą „protino“, jog dainuojamąją poeziją galima atlikti tik žvakių šviesoje ir siaurame draugų būryje, o ne viešoje erdvėje. Užsikrėtę dainuojamosios poezijos „bacila“, po keletrių metų prasidėjo bardų žygiai per Lietuvą, o mūsų rajone – gitaristų festivalis. Visame šio muzikos

Gelgaudiškėčiai – Deividas, Marija, Gabrielė ir Emilija – gitaristų festivalyje dalyvavo pirmą kartą, bet, sulaukę gausių žiūrovų plojimų, žadėjo atvažiuoti ir kitąmet.

Daugeliu instrumentų mokantis groti dainuojamosios poezijos gaivintojas Algirdas Svidinskas turi daug nuopelnų, bet visiems sako, jog svarbiausia žmogaus prigimtis – būti žmogumi.

žanro rate, tvirtino pašnekovas, sukasi tiepatys žmonės. Tai ir gitaristų festivalyje kasmet dalyvaujantys Kastytis Petryla, Darius Leveckis, Rytas Germanavičius. A. Svidinskas yra Raudondvario vykstančio bardų festivalio „Ant žemės krašto“ sumanytojas, čia jis ir susipažino su Arūnu Danieliumi. „Folkloras – meditacija, o dainuojamoji poezija – kalbėjimas. Aš kalbėjimu stengiuosi kažką pasakyti ir dėkoju dievams, jeigu mane išgirsta, – kalbėjo svečias. – Nevadinu savęs nei poetu, nei bardu, nei folkloristu. Pagrindinę profesiją, kaip ir kiekvienas iš mūsų, gavau gimdamas – būti žmogumi. Ir jeigu mūsų įgyta kita profesija, įvaizdžiai arba išsilavinimai, duodantys mums kažką naujo, perauga mūsų prigimtį, mūsų pirmąją profesiją, tai jau yra nelaimė“.

Su muzika visą savo amžių nesiskiriantis A. Svidinskas sako, kad be poetų, nebūtų ir dainuojamosios poezijos. Kūrybos perdainuojančio atlikėjo jis nepripažįsta bardu, – tik tą, kuris sukuria sielai artimą tekstą ir savo muziką, galima vadinti bardu. Toks yra A. Svidinskas.

Gitaristų festivalyje buvo įvairiausių atlikėjų – bardų „profesionalų“ ir pradedančiųjų, kuriančių dainas ir jas perdainuojančiųjų, vyresnio amžiaus ir jaunimo. Renginį pradėjo A. Danielius, kukliai pakomentavęs, jog tekstą apie vėją sukū-

rė mamos draugė, o kita draugė paprašė suskurti muziką. Nuolatinio festivalio dalyvio Šarūno Šimkevičiaus atminimui skambėjo Aidos Rečkuvienės ir Gintaro Biliaus kūrinys. Jaunimą gitara mokantis groti Agnius Rušys scenoje pasirodė kartu su mokine Gabriele, o paskui prie jų prisijungė ir Kristina bei Evaldas. Bardų žygio per Lietuvą iniciatorius ir organizatorius, gitarų meistras Kastytis Petryla prisipažino pernai festivalyje nedalyvavęs, todėl gailėjęsis. „Padainuosiu, nes groti nemoku“, – šmaikštavo žinomas atlikėjas. Jis prisiminė vieną kolegą pasakymą, jog „groti bliuzą gali tik negras arba aklas žmogus, o visa kita – valsas“. Tačiau tą vakarą jis dainavo bliuzą. Drąsiai dainas traukė penkerius metus kartu dainuojančios gelgaudiškietės Marija, Emilija ir Gabrielė, pasivadinusios grupe „MEG“, kurioms gitara pritarė Deividas. Nors gelgaudiškėčiai festivalyje dalyvavo pirmą kartą, tačiau žiūrovų gausūs plojimai tikriausiai jas dar ne kartą sugrąžins į sceną „Bičnamyje“. Seni festivalio „vilgai“ Darius Leveckis ir Rytas Germanavičius dainavo savo kūrybos dainas, o gitarų akordus papildė lūpinės armonikėlės garsai.

Muzika taip „vežė“, jog scenoje pasirodė ir tą vakarą smagiai į taktą lingavęs, septynerius metus į festivalį su šeima atvažiuojantis Saulius Lapėnas. Instrumentu, mažes-

niu už gitarą ir didesniu už smuiką – altu – grojo Lietuvos operos ir baletų teatro atlikėjas, profesionalus muzikantas altininkas Kęstutis Pleita. Išpuodingą koncertą su gitaromis, būgnais ir netgi lūpiniu fortepionu atliko A. Svidinskas ir jo „šutvė“ – Raudondvario muzikinių projektų grupė „Vitražai“. Ne mažesnis kolektyvas atvyko iš Kriūkų: Laura Žeringytė ir Jurgita Petkūnaitė, Vidas Mureika ir Valentinas Pranaitis, be abejo, Juozas Bacevičius, labiau žinomas Zuzės slapyvardžiu. Pirmą kartą festivalyje dalyvavo nuo jaunystės grojantis Tomas Skaisgirys, antrą kartą, bet vis dar bijodama, lekėtiškė Milda Vaitkutė, o vakrą baigė kaudietis Eimantas, savamokslis muzikantas, mėgstantis groti ir dainuoti. Festivalio nuotaiką pavairino lazerių šou, o visiems festivalio dalyviams buvo įteiktos stilizuotos keramikės Eglės Kurcikevičienės gitaros. Šventės svečiai turėjo progą pasiūlyti pavadinimą Gitaristų klubo planuojamai išleisti trečiajai kompaktinei plokštei. Pasak A. Danieliaus, gauta per tris dešimtis įvairiausių pavadinimų, iš kurių vienas originaliausias – „By tik zyst“, bet tinkamiausia išrinkta susirinkusi klubo valdyba.

Pasibaigus festivaliui, vienai dienai sujungusiam poeziją ir muziką, norėjosi sužinoti nuomonę apie renginį. Muzikuojantis Seimo narys Mindaugas Bastys: „Gera paklausti gitarų muzikos. Man gera klausyti savos kūrybos dainų. Gir-dime ir sudėtingą muziką, sukurtą kitų. Šis festivalis yra prasmingas, nes gerai nuteikia ir yra proga pabendrauti“.

Kęstutis Pleita, profesionalus muzikantas: „Esu nustebęs, kad dėdė Arūnas organizuoja tokias gražias šventes. Aš čia mačiau daug žmonių, kurie gerai ir smagiai leidžia laiką. Nesitikėjau, kad čia bus taip smagu“.

Visi dalyviai ir svečiai buvo įsitikinę, kad tokio festivalio reikia ir norėtųsi „Bičnamyje“ susirinkti dar ne vieną kartą.